

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 127 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om uddannelse af børnehave- og fritidspædagoger.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 102) findes i tidenden sp. 3187, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1287).

Der var stillet 10 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Bodil Koch: Efter det grundige og, synes jeg, meget tilfredsstillende samarbejde, vi har haft i det folketingsudvalg, som har haft det foreliggende forslag til behandling, skal jeg gøre mine bemærkninger her ved andenbehandlingen så korte som mulig.

Først vil jeg udtale min glæde over den rettelse, der sker i § 1, sådan at der står, at formålet er at uddanne pædagoger til de respektive institutioner og ikke ledere og medarbejdere — en lille rettelse tilsyneladende, men af stor principiel betydning og i overensstemmelse med tidens udvikling og tankegang.

En udmærket ting ved lovforslaget er det, at uddannelsesmulighederne bliver så fleksible, at uddannelse erhvervet andre steder — også i udlandet — vil kunne indgå i børnehave- og fritidspædagoguddannelsen. I overensstemmelse hermed er ændring foreslået i § 7, stk. 2, hvor den ensidige hensyntagen til studentereksamen og HF bortfalder. Det eneste rimelige er jo, at de studerende på børnehave- og fritidsseminarierne uddannes grundigt og i fællesskab, men at der kan tages hensyn til de enkeltes forkundskaber. I bilaget til betænkningen har ministeren givet et fyldigt svar på, hvad der menes

med uddannelse erhvervet andre steder, og jeg skal ikke trætte med at gå i enkeltheder.

Udvidelsen af uddannelsesrådet til 20 medlemmer i stedet for 18 vil muliggøre, at en repræsentant fra bestyrelserne for de private seminarier får sæde i rådet, og jeg er glad for, at man får 3 i stedet for 2 repræsentanter for de pædagogstuderende, ligesom en lille tilføjelse i § 4, stk. 2, om valgperioden i uddannelsesrådet, hvor det hed „4 år“, hvilket nu rettes til „indtil 4 år“, imødekommer de pædagogstuderendes særlige forhold og ønsker.

Det er en afgjort forbedring i lovforslaget, synes jeg, at § 5, stk. 4, bortfalder. Der står jo, at endelig bestemmelse, om man kunne blive i seminariet, når man var optaget på prøve, skulle træffes senest 4 måneder efter optagelsen på prøve.

Problemet om en eventuel bortvisning fra seminariet på grund af uegnethed til studiet er jo markeret i § 8, stk. 2. Den foreslåede ændring af formuleringen fra „ved udgangen“ af uddannelsens 1. år til „senest ved udgangen“ af 1. år tages der bestemmelse om, hvorvidt en elev kan blive eller ikke blive, er rimelig netop i betragtning af, at stk. 4 i § 5 bortfalder.

Jeg vil gerne i denne sammenhæng udtale min tilfredshed med, at det i betænkningen er direkte nævnt, at de studerendes råd høres ved spørgsmål om bortvisning, såfremt den pågældende studerende ønsker rådets bistand.

Vedrørende §§ 11 og 12, der henholdsvis lovfæster lærerråd og de studerendes råd ved seminarierne, havde mit parti gerne set, at begge paragraffernes stk. 2 havde fået, om jeg så må sige den omvendte formulering. Det havde været interessant, synes jeg, om vi havde dristet os til at sige: de nærmere regler om lærerrådets sammensætning og virksomhed fastsættes af rektor og lærerkollegiet og godkendes af undervisningsministeren. Det havde ligesom givet mere åndedrag for de enkelte seminariers individuelle vejrtrækning. Den samme ændring skulle så være sket i § 12 for de studerendes råd. I et samråd i udvalget har vi drøftet dette spørgsmål med ministeren, og jeg må naturligvis være enig med ministeren i, at der for en hel række områders vedkommende må være ensartede regler for de to råds virkeområde ved de forskellige